

Arrest

nr. 117 782 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2014 in plaats van 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig van Lagos. U verklaarde uw hele leven in Lagos gewoond te hebben. U heeft twee kinderen met een man die u mishandelde. U bent niet meer samen met die man en hebt noch met hem noch met uw kinderen nog contact gehad sinds december 2012.

Op 10 juni 2013 viel de politie binnen in het gebouw waar u een 2-kamerwoning huurt, op zoek naar leiders van Boko Haram. Ze doorzochten de verschillende woningen, waaronder ook de uwe. In een woning op de bovenverdieping van het gebouw vonden ze een laptop, wapens en informatie over een aanslag op de luchthaven van Lagos. Hierop werden u en zes andere personen uit uw gebouw meegenomen naar het politiekantoor, nadat jullie weliswaar eerst enkele mensen konden verwittigen. Later op de dag werden nog andere bewoners van het gebouw meegenomen. U verwittigde uw tante en u gaf haar enkele documenten en uw bankkaart. U dacht dat u op het politiekantoor enkel zou moeten verklaren dat u er niets mee te maken had en dat u niet wist wie er in de woning, waar de wapens waren gevonden, woonde. Toen u en uw burens op het politiekantoor waren, lieten ze jullie niet meer gaan. Er werd jullie gezegd dat jullie terroristen zijn, jullie werden gevraagd wie jullie leiders zijn en jullie werden geslagen en uiteindelijk van mekaar gescheiden. U werd in een cel gezet en dagelijks meermaals gefolterd. Toen u danig verzwakt was, zag u een dokteres, mama (O.). U kende haar reeds voordien maar wist niet dat zij in de gevangenis werkzaam was. Zij geloofde in uw onschuld omdat ze u reeds lang kende en toen u haar vroeg of ze u kon helpen, stemde ze toe. U diende veel geld te betalen maar enkele dagen later kwam mama (O.) terug, liet u een bewakers-uniform aantrekken en u diende haar te volgen. Ze bracht u buiten de gevangenis en droeg u over aan twee mannen in een auto. Deze brachten u naar een schip waar u door een blanke man werd op gebracht. Vele dagen later meldde de man u dat u in België aangekomen was. Hij bracht u van het schip en gaf u over aan een man in een sportwagen. Deze man bracht u naar de Dienst Vreemdelingenzaken waar u op 1 juli 2013 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende uw arrestatie door de politie. U legt hierover immers inconsistente verklaringen af. Zo blijkt u merkwaardig genoeg niet te weten naar welk politiekantoor, noch naar welke gevangenis u werd gebracht (zie gehoor CGVS, p.2, 6). Nochtans verklaarde u elders tijdens het gehoor dat u, vooraleer u werd weggebracht naar het politiekantoor, uw tante kon contacteren en dat ook uw burens mensen konden contacteren alvorens meegenomen te worden naar het politiekantoor. U verklaart daarop dat die mensen kwamen om te vragen waar ze jullie heenbrachten (zie gehoor CGVS, p.2), waardoor het toch wel heel merkwaardig is dat u het dan zelf niet zou weten waar u heengebracht werd. U verklaart trouwens nergens dat niemand dit mocht weten of dat dit een geheim was. U verklaart enkel, nadat u stelde niet te weten waarheen u gebracht werd, dat het ver van uw huis was. Wat betreft uw verblijf in de gevangenis, dient te worden vastgesteld dat u verklaarde er de dokteres te hebben gesproken die geloofde in uw onschuld en die uw vlucht regelde (zie gehoor CGVS, p.2). Het is niet aannemelijk dat u aan deze dokteres dan niet zou gevraagd hebben waar u zich bevond of dat dit nergens in uw gesprekken met haar - of met de mensen die u wegbrachten van de gevangenis - ter sprake zou zijn gekomen. **De vaststelling dat u blijkbaar niet weet waar u werd vastgehouden, hoewel niet blijkt uit uw verklaringen dat dit geheim zou zijn geweest, tast reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw opsluiting fundamenteel aan.**

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u aan het begin van het gehoor stelde dat u niets had meegenomen toen u werd meegenomen door de politie omdat u dacht dat u gewoon ging moeten zeggen dat u er niets mee te maken had (zie gehoor CGVS, p.2). U verklaart ook uitdrukkelijk dat de politie u zei dat u mee moest gaan om te zeggen dat u het niet wist, dit evenwel in tegenstrijd met uweerdere verklaring dat de politie niet zei waarom u mee moest (zie gehoor CGVS, p.2). Merkwaardig genoeg verklaarde u even verder tijdens het gehoor, wanneer vragen werden gesteld over uw geboorteakte, dat u deze aan uw tante gaf vooraleer de politie u meenam. Gevraagd waarom u dat deed stelt u dat u de politie in Nigeria niet begrijpt. Gevraagd wat u dan dacht dat er zou gebeuren, verklaart u het niet te weten (zie gehoor CGVS, p.3). Het is merkwaardig dat u enerzijds blijkbaar geen enkel vermoeden had dat u bij de politie zou moeten blijven, terwijl u anderzijds verklaringen aflegde die eerder wijzen op een vrees voor problemen met de politie. U slaagt er bijgevolg niet in op een consistente wijze te beschrijven wat er gebeurde en wat er in u omging op het moment dat u vernam dat u met de politie diende mee te gaan. **Deze inconsistenties in uw verklaringen komen allerm minst doorleefd over en tasten bijgevolg opnieuw de geloofwaardigheid ervan fundamenteel aan.**

Vervolgens verklaarde u dat de politie u niet vroeg naar uw religie (zie gehoor CGVS, p.8), nochtans toch een belangrijk element wanneer iemand beschuldigd wordt van linken met Boko Haram, een uitgesproken moslim-groepering (zie informatie in uw administratief dossier). U stelde wel zelf gezegd te hebben dat u christen bent, maar dat de politie hierop reageerde door te zeggen dat 'iedereen

kan zeggen dat ze christen zijn.' Verder verklaarde u dat de dokteres die u in de gevangenis onderzocht u wel geloofde omdat ze u kende. Gevraagd of zij dan niet aan de politie kon zeggen dat u christen bent en dat u het niet deed, stelde u dit niet te weten of ze dat gedaan heeft (zie gehoor CGVS, p.8). Er mag nochtans worden verwacht dat u, in uw vermeende situatie, er wel degelijk zeker van op de hoogte zou zijn of de dokteres, die u reeds lang kende, dit effectief zou gedaan hebben of niet en dat dit geen kwestie was van het 'al of niet weten of ze het gedaan had'. Immers, net zoals u zeker weet dat de dokteres u hielp bij uw vlucht, mag van u verwacht worden dat u zeker zou weten of ze nog andere stappen zette om u vrij te krijgen.

Vervolgens maakt u ook de aanleiding voor uw arrestatie en voor de beschuldiging tot Boko Haram te behoren niet aannemelijk. Vooreerst bent u christen en verklaart u dat ook alle andere gearresteerde personen christen zijn (zie gehoor CGVS, p.5, 7). Het is merkwaardig dat men allemaal christenen verdenkt tot een fanatieke moslim-groepering te behoren. Bovendien woonde u in een afgesloten appartement op de benedenverdieping, terwijl de wapens gevonden werden in een afgesloten woning op de bovenverdieping (zie gehoor CGVS, p.4) en is er dus geen enkele reden om u ervan te verdenken betrokken te zijn. Vervolgens weet u niet hoe de politie erbij kwam de wapens in jullie appartementsgebouw te zoeken (zie gehoor CGVS, p.7). Ten slotte verklaarde u dat niet iedereen op hetzelfde moment werd opgepakt maar dat sommige mensen pas 's avonds thuis kwamen van hun werk en dat ze die dan oppikten (zie gehoor CGVS, p.8). Het is uiterst merkwaardig dat de politie in dergelijk onderzoek naar terrorisme waarbij wapens en documenten over een aanslag op de luchthaven werden gevonden, op dergelijke afwachende manier te werk zou gaan omdat mag aangenomen worden dat de bewoners van het betreffende appartement waar deze zaken werden aangetroffen na een inval van de politie niet meer zullen opdagen daar.

Verder verklaart u dat de politie u ervan verdacht lid te zijn van Boko Haram, maar blijkt u niets van Boko Haram te weten (zie gehoor CGVS, p.7, 8). Het is merkwaardig dat u zich ondertussen, na uw vlucht uit de gevangenis of bij de dokteres die u ontmoette in de gevangenis, niet hebt geïnformeerd naar deze groepering. Van iemand die onterecht beschuldigd werd te behoren tot een terroristische groepering en daardoor zware beproevingen heeft doorstaan in de gevangenis, mag verwacht worden dat die enige interesse toont in de eigen situatie en bijgevolg zich zou informeren aangaande deze onterechte beschuldiging. Het feit dat u duidelijk naliet dit te doen, tast de ernst van uw vrees bijkomend aan.

Ten slotte zijn ook uw verklaringen over (M.O.), uw buurvrouw die in dezelfde situatie als u zou gezeten hebben, niet aannemelijk. Zo verklaart u dat ook zij werd opgepakt door de politie (zie gehoor CGVS, p.7) en dat zij u op de hoogte bracht van de huidige stand van zaken. U weet echter niet waar (M.) nu is en u weet niet hoe zij uit de gevangenis is geraakt (zie gehoor CGVS, p.4, 7). U verklaart dat (M.) u liet weten dat er mensen vermoord zijn door de politie, maar u weet niet wie dan precies door de politie gedood is (zie gehoor CGVS, p.4, 7). Verder hebt u geen nieuws van (M.). Bovendien is het merkwaardig en zeer toevallig dat u blijkbaar niet wist dat ze uit de gevangenis was, dat u haar telefoonnummer gewoon probeerde en dat het lukte en u zo hoorde dat ze was ontsnapt (zie gehoor CGVS, p.4, 7). Dit is vooral opmerkelijk aangezien u verklaarde zowel uzelf als (M.) jullie telefoon dienden af te geven. U gaf alles af, met uw SIM-kaart erin. U weet niet hoe (M.) haar (oude, door u gekende) nummer kon terugkrijgen. U weet niet of ze de SIM-kaart er heeft uitgehaald voor ze de telefoon afgaf (zie gehoor CGVS, p.9). In het kader van een terrorisme-onderzoek mag echter verwacht worden dat de politie erop staat dat ook de SIM-kaart moet afgegeven worden, gezien de mogelijk interessante informatie die daarop kan teruggevonden worden door de veiligheidsdiensten (zie informatie in uw administratief dossier). Het zou alvast merkwaardig zijn dat wel de telefoon van uw tante, die niet gearresteerd werd, meegenomen werd door de politie (zie gehoor CGVS, p.9), maar dat (M.) haar SIM-kaart kon houden. Ook uw verklaringen betreffende de informatie die u kreeg van (M.) zijn aldus niet geloofwaardig te noemen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een 'attestation of Birth', afgeleverd op 7/7/2011 voor, en een document 'Age Declaration' (dd.6/7/2011), waarbij uw vader uw leeftijd bevestigt voor de rechtbank. Deze documenten die u voorlegt, bevatten echter geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. U legt ook een e-mail voor van (M.O.) (dd. 19/8/2013). Deze vertoont echter een zeer gesolliciteerd karakter doordat erin verwezen

wordt naar door u aangehaalde gebeurtenissen waarvan mag verwacht worden dat ze niet meer aan u dienen toegelicht te worden zoals 'as you know how we were accused of being part of the dreaded Boko Haram sect'. Bovendien betreft het een e-mail waarbij niet kan nagegaan worden wie de daadwerkelijke afzender is. Gezien bovenstaande elementen die leidden tot de conclusie dat uw verklaringen betreffende uw problemen niet geloofwaardig zijn, kan dergelijk document de geloofwaardigheid niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van de motiveringsplicht. Zij meent als vluchteling te kunnen worden beschouwd in de zin van de Conventie van Genève.

Het is perfect verklaarbaar dat verzoekster, onder de indruk van het gebeurde, zich niet afvroeg waar zij opgesloten werd.

Zij ontkent verder inconsistente en weinig doorleefde verklaringen te hebben afgelegd. Zij ging ervan uit dat zij enkel moest verklaren dat zij niets wist doch achteraf bleek dat zij werd verdacht. Boko Haram "is ten andere voor iedereen 'toegankelijk' en niet enkel voor moslims".

Verzoekster stelt nog dat haar vage antwoorden werden uitgelokt door vage vragen en dat zij weinig weet over Boko Haram omdat zij hiervan geen deel uitmaakte.

2.1.2. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift "een extra email (...) van haar buurvrouw" (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2).

2.2.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Verzoekster maakt de aanleiding voor haar voorgehouden arrestatie niet aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt in dit kader met recht gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat de Nigeriaanse politie verzoekster, die christen is, samen met alle andere gearresteerden, ook christenen, ervan zou worden verdacht tot een fanatieke moslim-groepering te behoren. De bewering dat Boko

Haram voor iedereen, dus ook voor niet-moslims, toegankelijk zou zijn wordt niet gestaafd en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen gelet op de aard, het doel en de activiteiten van deze beweging zoals deze blijken uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 12). Voorts is het ongeloofwaardig dat men verzoekster zou hebben verdacht van betrokkenheid bij Boko Haram gezien zij woonde in een afgesloten appartement op de benedenverdieping terwijl de wapens werden gevonden in een afgesloten woning op de bovenverdieping. In de bestreden beslissing wordt ook terecht opgemerkt dat het merkwaardig is dat de politie, indien deze werkelijk dacht te maken te hebben met Boko Haram, in een onderzoek naar terrorisme waarbij wapens en documenten worden gevonden over een aanslag op de luchthaven, een dermate afwachtende houding zou aannemen als degene die verzoekster schetste.

Verzoekster legde, in tegenstelling met wat zij laat uitschijnen, daarenboven wel degelijk inconsistente en niet-doorleefde verklaringen af over wat er gebeurde en wat er in haar omging bij haar arrestatie. Uit haar verklaringen, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt immers dat zij incoherente verklaringen aflegde omtrent hetgeen de politie zei enerzijds en omtrent het vermoeden dat zij al dan niet zou hebben gehad over het feit dat zij bij de politie zou moeten blijven anderzijds.

Bovendien legde verzoekster uiterst vage verklaringen af en kon zij, blijkens de in de bestreden beslissing terecht weergegeven gezegden, niet aangeven naar welk politiekantoor zij werd gebracht, noch naar welke gevangenis zij werd gebracht. Verzoekster tracht dit ten onrechte te vergoelijken. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd bij de dokteres die haar hielp bij haar ontsnapping en dat dit minstens ter sprake zou zijn gekomen in haar gesprekken met deze dokteres of met de mensen die haar wegbrachten uit de gevangenis.

Voorts is het niet plausibel dat de politie aan verzoekster niet zou hebben gevraagd welke haar religie is, nochtans een belangrijk element wanneer iemand wordt beschuldigd van betrokkenheid bij Boko Haram. Verzoekster heeft daarenboven geen naam die erop duidt dat zij moslima is. Waar zij beweerde dit zelf wel te hebben gezegd doch niet te zijn geloofd, bleek verzoekster bovendien niet te weten of de dokteres, die haar kende en haar wel geloofde, al dan niet de politie ervan trachtte te overtuigen dat zij christen was. Redelijkerwijze kan nochtans worden verwacht dat verzoekster zou weten welke stappen de dokteres zou hebben gezet om haar vrij te krijgen. Dat zij hiervan niet op de hoogte is, klemt overigens nog des te meer daar uit haar verklaringen blijkt dat de dokteres via haar tante in het bezit zou zijn gekomen van de neergelegde documenten inzake haar geboorte (administratief dossier, stuk 3, p.2) en aldus over geschreven bewijs beschikte dat minstens verzoeksters vader christen was (administratief dossier, stuk 11: documenten).

Verzoekster laat voorts de pertinente en terechte vaststelling volledig ongemoeid dat haar verklaringen over haar contacten met haar buurvrouw en vriendin, M.O., die in dezelfde situatie zou hebben gezeten, niet aannemelijk zijn.

Dit alles klemt nog des te meer daar verzoekster in het geheel niets bleek te weten over Boko Haram (administratief dossier, stuk 3, p.7-8). Dat zij geen deel uitmaakte van deze organisatie kan haar totale onwetendheid ter zake niet verklaren. Indien zij daadwerkelijk ten onrechte zou zijn gearresteerd wegens en beschuldigd van betrokkenheid bij deze organisatie, kon van haar hieromtrent redelijkerwijze toch enige interesse worden verwacht.

De geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas wordt nog verder ondermijnd doordat zij uitermate vage verklaringen aflegde inzake haar voorgehouden reisweg per schip naar België. Zij bleek immers niet in staat aan te geven waar zij aan boord ging van dit schip, kon niet preciseren wat voor schip het was of wat het vervoerde, gaf aan over dit schip niets te weten, wist niet of er andere passagiers waren en wist niet waar in België zij zou zijn aangemeerd (administratief dossier, stuk 3, p.3).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas.

De algemene bewering dat de vage antwoorden werden uitgelokt door vage vragen kan de voormelde, concrete vaststellingen geenszins ontkrachten. Verzoekster laat na ook maar enigszins te preciseren dat, waar of op welke wijze de vraagstelling haar antwoorden of de bestreden motieven zou hebben beïnvloed. Bovendien vindt deze bewering geen steun in het gehoorverslag van het CGVS en werden de vragen betreffende hoger gedane vaststellingen steeds in eenvoudige en duidelijke bewoordingen

gesteld. Hoe dan ook kan deze uitleg geen afbreuk doen aan de vastgestelde strijdigheid, inconsistenties en onaannemelijkheden in verzoeksters verklaringen.

De in het administratief dossier opgenomen documenten, zoals neergelegd door verzoekster (stuk 11: documenten), vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, dewelke door haar overigens niet worden aangevochten of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

De bij het verzoekschrift gevoegde fax, die een boodschap bevat die afkomstig zou zijn van M.O., kan evenmin de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters relaas herstellen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2). Dit betreft een stuk waaraan, gelet op de manipuleerbaarheid van faxkopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien kan dit stuk door om het even wie zijn opgesteld. Hoe dan ook kan aan de inhoud van dit stuk geen objectieve bewijswaarde worden gehecht nu het zou uitgaan van verzoeksters buurvrouw en vriendin.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van de motiveringsplicht niet worden aangenomen.

2.3. Verzoekster voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en beroept zich meer specifiek op artikel 48/4, § 2, c).

2.4. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar zij zich meer specifiek beroept op artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van dit artikel in haar hoofde nergens uit haar verklaringen kan worden afgeleid, dat zij integendeel verklaarde dat zij benevens het hoger ongeloofwaardig bevonden asielrelaas nooit andere problemen kende in haar land (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst, p.4). Evenmin breng zij ook maar enig begin van informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in haar land van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in voornoemd wetsartikel.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS